

Mīļā Sv. Andreja draudzes saime, un draugi!

Advents un Ziemsvētki ir pārejas laiks. Viens baznīcas gada posms noslēdzās ar Mirušo piemiņas dienu, vai Kristus karaļa dienu. Ar katru jauno sveci, ko iededzinām Adventa vainagā, dodamies vienu soli tuvāk ilgu piepildīšanās brīdim – Jēzus, mūsu Pestītāja, Kristus, Imanuēla (Dievs ar mums) piedzimšanai.

Daudziem Ziemsvētki uzbur skaistas atmiņas par agrāk svinētām reizēm, bet bērniem, protams, par priekšā stāvošiem pārsteigumiem (izņemot, varbūt, manai mazmeitai,

kuŗa šonedēļ paziņoja Ziemsvētku vecītim “Zoom” sarunā, ka viņa vēloties zirgu ...) Bet, vai arī jums nepaliek sajūta, ka, visus svētku pušķojumus novācot, māja liekas tukša un vairs ne tik silta? Lai atceramies, lai cenšamies uztvert, ka Gaisma ir ienākusi pasaulē, ka tā uzspīd katru rītu no jauna, arī ja viss šķiet ēnains, vai pat tumšs. Jēzus ir ar mums un pie mums. Viņš rādīs mums ceļu arī turpmāk.

Ne tikvien man, bet arī draudzei, šis ir noslēgums vēl vienam gaŗam posmam. Prasīs laiku pie tā pierast, tāpat kā toreiz, kad draudze atvadījās no iepriekšējiem mācītājiem, Ādolfā Čopa un Juŗa Cālīša. Cik savdabīgi un neizdibināmi tas ir, ka katrs esam kalpojuši draudzē apmēram tikpat ilgi – divdesmit trīs gadus!

Formālajam atvadu dievkalpojuma 13. decembrī sekoja iespēja man pateikt kādu vārdu par laiku, ko esmu pavadījusi kā Sv. Andreja draudzes gans. Bija tik skaisti arī dzirdēt no daŗiem, ar kuŗiem sadarbojos pirms tam kā viņu mācītāja vai kolēģe. Tas bija vietā, jo ar 31. decembri noslēgsies mans aicinājums kalpot latviešu luterāņiem kā draudzes mācītājai, kas ieskaita darbu Anglijā un Vācijā. Tas deva man iespēju pieminēt tos gadus, un jums ar tiem iepazīties. Tie arī bija Dieva dāsnās žēlastības pilni. Paldies jums visiem par sirsnīgiem vārdiem!

Vēlos sakopot savus novērojumus un secinājumus par savas kalpošanas laiku Sv. Andreja draudzē, kā to darīju 13. decembrī, salīdzinājumam izmantojot savu amata krusta ķēdi.

Jūtu vēl joprojām, ka krusta ķēdē katrs savirknētais gredzentiņš simboliski atbilst kādai īpašai saistībai. Atstāsim to, kas attiecas uz laiku pirms ierados pie jums, lai varu pievērsties tikai šim, gaŗākajam, kalpošanas posmam, jo galvenie šobrīd esat jūs, mīļie draugi, ar kuŗiem kopsolī noieti veseli divdesmit trīs gadi!

Ir neskaitāmi atsevišķi cilvēki, kuŗiem no sirds pateicos par viņu laipnību un uzticību. Tie ir vienkāršie draudzes locekļi, ar kuŗiem bija iespējams iepazīties tuvāk, bieži vien skumjāku notikumu dēļ. Tādu ir tik daudz. Vienmēr paliks sirdī arī visi tie, kuŗu vairs nav ar mums, bet ar kuŗiem nogājām kopā kādu dzīves posmu.

Pieminēšu, kas saistās ar atsevišķiem gredzentiņiem. Nepievērsiet uzmanību secībai – ķēdē katrs ir tikpat svarīgs! Līdzīgi apustuļa Pāvila līdzībai par draudzi kā ķermeni, kur katrs loceklis tikpat nozīmīgs un nepieciešams, cik otrs, tā arī ir ar atsevišķiem posmiem, bez kuŗiem ķēde nevarētu būt vienota, savienota.

Vispirms ķēdē ir mani priekšteči, mācītājs Ādolfis Čops un mācītājs Juris Cālītis, kuŗi katrs savā veidā izveidoja draudzes seju kā atvērtu, laikam atbilstošu, drošsirdīgu, labestīgu, vērstu uz āru. Viņu mantojumu esmu cienījusi, tas ir palicis un paliks.

Seko dāmu komiteja. Atmiņā ir bagātīgās Lieldienu brokastis, karstās debates par ēdienkarti, bet vienmēr miermīlīgas pārrunas par to, kā atbalstīt trūkumcietējus. Liels atbalsts dots draudzes gaŗīgai augšanai, it sevišķi uzņēmoties atbildību par Klusā laika referātiem. Pateicoties jums, draudzes

locekļi varēja iepazīties ar ievērojamiem un bieži vien aizkustinošiem referentiem, gan no Ziemeļamerikas, gan arī no Eiropas un Latvijas.

Tad nāk bērnu nometne. – Tur bija iespēja pavadīt laiku ar bērniem, iepazīstinot viņus ar Bībeles stāstiem. Tur bija ar sajūsmu pilnā dziedāšana (“Manī miers tek kā upe...”) un Bībeles stāstu iztēlošana svētdienas dievkalpojumos Sidrabēnē. Atmiņā ir iepriekšējie nometnotāji, kuŗi mani tika aicinājuši viņus salaulāt, viņu bērnus nokristīt. Bērnu nometnes uzdevums un rīkotāju atbildība ir tik tiešām milzīga. Šobrīd tā ir vienīgā iespēja draudzei izpildīt savu aicinājumu audzināt bērnus ticībā, kristīgā garā. Lai arī atceramies Sidrabenes bērnu nometnes lomu no paša sākuma kā vienu no mūsu draudzes lauku māju īpašiem uzdevumiem un turpināsim to atbalstīt un atstāt centrālā vietā Sidrabenes darbībā! Paldies visiem vadītājiem un nometnes komitejas locekļiem par viņu lielo laiku un enerģijas atdevi!

Ķēdē ir padomes locekļi. – Vadīt draudzi tik strauji mainīgos laikos nav viegli. Nevar vienkārši vairs turpināt darboties, neskatoties uz pārējo sabiedrību. Ir jānodrošina draudzes kārtība – financiāli, juridiski un citādi. Tas prasa milzīgu laiku un pašatdevi, bieži vien arī ieniršanu līdz šim nepazīstamos ūdeņos. Pateicos arī pašreizējai padomei par labo sadarbību, kur katram ir iespēja izteikt savu viedokli un justies uzklausītam. Nākotnē būs svarīgi iesaistīt padomes locekļus arī no jaunākām paaudzēm, lai nodrošinātu spējīgu padomi, kas varēs sadarboties ar jauno mācītāju tikpat labi kā to varēja ar mani.

Īpašu atbildību nes draudzes padomes priekšsēži. Pateicos tiem, ar kuŗiem esmu sadarbojies, ar dažiem ilgāk nekā ar citiem – Intai Briedei, Auseklim Zaķim, Atim Bredovskim, Dinai Kalnai, Astrīdai Kalniņai, Voldemāram Innusam, Indrai Mertenai, kā arī Uldim Zommeram, kuŗš vairākkārt bija tas, ar kuŗu varēju droši izrunāties grūtos brīžos. Šeit arī jāpiemin ciešā sadarbība ar Voldemāru Innusu Sv. Andreja draudzes īpašuma pārdošanas laikā. Esmu pateicīga uzticībai, kas toreiz veidojās ar draudzes priekšsēdi un ir turpinājusies attīstīties.

Šis būtu brīdis pieminēt 383 Jarvis ielu, mūsu, – manu iemīļoto dievnamu. Tur pirmoreiz ierados 1986. gadā, kamēr biju lektore Teoloģijas institūtā, Sidrabēnē. Māc. Juris Cālītis bija aicinājis arī mani sprediķot kādā dievkalpojumā. Atceros lielo izbrīnu, ko izjutu ieejot dievnamā, tad uzkāpjot grandiozā kancelē (mani kanādiešu kollēgas to dēvēja par “the nosebleed pulpit”!). No turienes varēju saredzēt katru klātesošo dievlūdzēju dievnamā, kur visi bija savienoti viens ar otru spēcīgi aicinošā lokā. Lēmums šķirties no dievnama bija grūts visiem, arī man, kā varēja manīt atvadu dievkalpojumam noslēdzoties. Tomēr nodot atbildību par ēku jauniem saimniekiem bija nepieciešami, jo draudzei nebūtu bijis iespējams uzturēt un nodrošināt turpmāk tik vērtīgu vēsturisku īpašumu. Pārdodot to “Grace Church” draudzei nozīmē, ka dievnama durvis ir tagad atvērtas katru dienu vietējai sabiedrībai, kur vajadzība pēc atbalsta un garīgas stiprināšanas ir tik liela. Tā bija patiesa Dieva vadība. Kādreiz arī mums, tāpat kā seniem israeliešiem, ir jāiet caur tuksnesi, lai nonāktu jaunajās mājās un iegūtu jaunu identitāti, bet vienmēr Dievs iet pa priekšu.

Savu gredzentiņu ķēdē ir veidojusi igauņu draudze un tie darbinieki, ar kuŗiem veidojām patiesi sirsnīgas attiecības pēdējos gados mūsu bijušajā dievnamā, pārrunājot dzīvi un baudot kafiju ceturtdienas rītos.

Un tagad esam jaunā patvērumā – kopā ar Sv. Jāņa draudzi. Sv. Andreja draudzei pierast pie jaunām mājām varbūt nebija tik grūti, cik Sv. Jāņa draudzei, jo Sv. Andreja draudze bija dalījusi dievnama telpas ar igauņu draudzi kopš paša sākuma. Bet tagad Sv. Jāņa baznīcā jūtamies “kā mājās” un novēroju lēnu, bet tomēr redzamu saaugšanas procesu. Priecājos redzēt, kā jaunā sadarbība sāk veidoties un mūsu draudzes locekļi saprot, ka katrs ir mīļi gaidīts katrā dievkalpojumā, vienalga kuŗa draudze to vada.

Tad vēl īpašā vietā ir mūsu draudzes administrātores, galvenokārt Elizabete Ludvika un tagad Sarma Gaide. Viņas tik daudz veikušas, lai atbalstītu draudzes mācītāju un būtu pirmais pieturas punkts draudzes locekļiem, kas meklē palīdzību vai atbildi kādam jautājumam. Paldies jums!

Tad seko "Palīdzība Latvijai" – mazais, uzticamais darbinieku loks, kuŗa devums ir milzīgs! Par to var liecināt visi tie, mums nepazīstamie ļaudis Latvijā, kas saņem kādu atbalstu no mums. Kaut arī Latvijā apstākļi apbrīnojami uzlabojušies, jūsu darba augļi ir vēl joprojām nepieciešami. Paldies par aicinājumu turpināt darboties jūsu lokā.

Un lūk, ķēdē ir Sidrabene – mūsu draudzes lauku īpašums, mūsu pašu paradīze! Esmu tik pateicīga tās vadībai par sirsnību un gatavību pieņemt jauninājumus kā mūsu ik mēneša dievkalpojumus un tos arī atbalstīt! Paldies par gādību, par apzinīgo īpašuma uzturēšanu, apsaimniekošanu. Priecājos, ka varēšu vairāk iesaistīties kā vienkārša "sidrabeniete"!

Svarīgs ir arī bijušais draudzes koris ar diriģentu, Arvīdu Purvu. Paldies viņiem par visiem koncertiem un par dziedāšanu dievkalpojumos manas kalpošanas pirmajā pusē!

Tomēr ir prieks, ka ar kuŗa darbības izbeigšanu nav noslēģusies mūzikas dzīve Sv. Andreja draudzē, kas vienmēr bijusi tik nozīmīga. Jūs, mīļie dziedātāji un mūziķi vēl vienmēr esat te, – ķēdes sastāvdaļa!

Sevišķa vieta ķēdē ir draudzes ērģelniekam, tagad draudzes mūzikas dzīves vadītājam. Ar Dāvidu Šmitu esmu visilgāk sadarbojusies Sv. Andreja draudzē. Atceros Zvaigznes dienas dievkalpojumu 1997. gadā, kad biju atbraukusi ar jums iepazīties. Lielās egles dēļ, kas stāvēja altārim pa labi, ne es varēju saredzēt Dāvidu, ne viņš mani, bet tomēr spējām sadarboties un novadīt dievkalpojumu. Paldies Dāvidam par gatavību uzklaut ierosinājumus un tos īstenot, arī pieņemt manus mudinājumus tālāk izglītoties un uzdrošināties uzņemties arvien lielāku atbildību. Tā notika dažāda veida vesperes (Bacha, Jazz), "Holden Evening Prayer", "Jazz" Ziemsvētki, "TGIF" ("Thank God it's Friday"), ik mēneša dievkalpojumi Sidrabenē un daudz, daudz kas cits. Dāvida veidotie jaunie liturģiskie dziedājumi ir būtībā pelnījuši savu atsevišķo vietu šajā ķēdē. Īpaši šajā grūtajā pandēmijas laikā pateicos viņam un visiem pārējiem mūziķiem, kas ir darbojušies kopā ar mani, lai mūsu draudzes locekļi, bet arī plašāka ļaužu saime varētu saņemt garīgu stiprinājumu.

Ķēdē ir Bībeles stundu grupas – tie, kas satikās katru otrdienu Sv. Andreja baznīcā un bija gatavi izmēģināt meditēt pirms pārrunām (un tad arī piedalījās pārrunās!), tie kas sanāca Sidrabenē un tie, kas piedalījās virtuāli pēdējā laikā.

Tad ir klusie darba rūķi, kuŗi, nelūdzot nekādu atzinību, tomēr turpina palīdzēt. Nepieminēšu viņu vārdus, jo tas nepatīktu...

Nozīmīgā vietā ir draudzes pērminderi, kas bijuši man "kā labā roka" visus šos gadus gan pilsētā, gan Sidrabenē. Esam dalījušies smieklos kā arī kopā rūpējušies par kārtību, lai dievkalpojumi ritētu svinīgi. Jutu no katra to, ko Ēriks Dzintars teica pēc savām iesvētībām: "Mācītāja Ilze, es gribu Tev palīdzēt. Ko es varu darīt?" Viņš, tāpat kā pārējie pērminderi veica savu amatu ar prieku un ar goda prātu.

Ķēdē ir arī katra sāpju pilnā seja, kur Kristus dziedinošā klātie ir mūs savienojusi. Ir arī prieka brīži, kad kāds mazulis paturēts rokās, lai nokristītu, vai arī stāvējis blakus kristību laikā. Tāpat mīļie jaunieši, kuŗi neatteicās jaunajam divu gadu ilgai sagatavošanai savām iesvētībām. Paldies jums par turpinošo atbalstu, it īpaši mūsu „Out of the Cold“ pasākumos!

Te arī saredzu ceŗību pilnos pāŗšus, ar kuŗiem tika pavadītas daudzas stundas pirms laulībām, kā arī novadītas pašas laulības. Tomēr, ķēdē vairāk ir aizgājušo vārdi, kas ne tikvien ierakstīti baznīcas reģistrā, iekalti kapakmeņos Jorkas kapos, bet arī iegravēti manā sirdī. Tik daudz labu cilvēku, kuŗus uzticam Dieva mūŗīgai gādībai un kuŗi tagad atdusas goda krēsla priekšā.

Savu vietu ķēdē ir pelnījušas reizes, kad radušās nesaskaņas, kuŗas tomēr spējām mierīgā garā atrisināt un pēc tam vēl ciešāk saaugt kopā.

Viens gredzentiņš, vismaz viens, ir tiem draudzē, kuŗus neesmu atbalstījusi kā vajadzēja, vai pat sāpinājusi. Kā svētdien teicu – izlūdzos piedošanu no jums. Jūs esat vel joprojām manās domās un manās lūgšanās.

Bet galvenais – jums, mīļā, uzticamā Sv. Andreja draudzes saime, jums būtībā pienākas visgaŗākā daļa no manas ķēdes. Atvainojiet, ja neesmu kādu vai kādus šobrīd pieminējusi. Jūs neesat aizmirsti!

Daudz ir mainījies šajos gados. Kā citām draudzēm, kas pieder pie tradicionālām konfesijām, arī Sv. Andreja draudzei veidols ir ievērojami mainījies. Tomēr, zinu, ka šī draudze, kas vienmēr ir varējusi atrast jaunus ceļus, turpinās pildīt savu aicinājumu kā Kristus miesa, kalpojot daudzus un dažādos veidos. Par to man nav šaubu.

Tāpēc es tik tiešām priecājos, ka esat aicinājuši jaunu draudzes ganu, māc. Dāgu Demandtu, kuŗš palīdzēs jums turpināt savu sūtību. Jūs esat viņam devuši īpašu uzdevumu – audzināt jauniešus un rūpēties par jaunajām ģimenēm. Bravo jums visiem! Palīdzēsim viņam pildīt šo, tik svarīgo uzdevumu! Piedalīsimies draudzes dzīvē. Nebaidīsimies prasīt jautājumus, meklēt atbildes, augt savā ticībā. Palīdzēsim māc. Dāgam ar Ediju un viņu dēliem, rūpēsimies, lai viņi tiktu sirsnīgi uzņemti un ātrāk justos kā mājās Sv. Andreja draudzē.

Cilvēki prasījuši, – kas nu? ko tagad darīšu?

Krusts netiks ielikts kādā atvilknē.

Visi tie, kas veidojuši katru šī krusta ķēdes gredzentiņu neļaus man to darīt, jo būs citi vārdi, citi aicinājumi. Ko Dievs rādīs, to vēl nezinu, bet gan ar laiku uzzināšu!

Tagad būs laiks ģimenei, laiks, kā agrāk nebija, jo draudzes pienākumu pildīšana prasīja tik daudz. Saviem mīļajiem bērniem – Mārītei, Mārīņam un Tobijam no sirds pateicos par pacietību, un par lielo mīlestību. Vēl klāt nāk vispirms viņu “otras puses” – Asaf, Stephanie, un Sabrina, no kuŗiem esmu daudz mācījusies un tad arī, protams, mazbērni.

Pāri visam pateicos sirdij, kas pukst blakus manai – savam dzīves biedram, kā latviski saka, “laulātajam draugam”, Ronam, kuŗš ar savu klātbūtni un atbalstu ir visspēcīgāk liecinājis, ka Dieva mīlestību un Kristus dziedinošo klātieni var piedzīvot savā līdzcilvēkā. Priecājos, ka beidzot varēšu viņam būt lielāks palīgs.

Noslēdzu ar vārdiem no Pāvila vēstules filipiešiem:

“Ikreiz, kad atceros jūs, es pateicos savam Dievam par jums visiem ikvienā savā lūgšanā; es ar prieku nododos lūgšanām par mūsu kopību evaņģēlija sludināšanā no pirmās dienas līdz pat šim brīdim...Tādēļ es lūdzu, lai jūsu mīlestība arvien vairāk pārplūstu atzīšanā un dziļā sapratnē, lai visi pārbaudījumi jūs pārliecinātu, kas ir labāks, lai jūs būtu sirdsskaidri un nevainojami Kristus dienai, pārpilni ar taisnības augļiem, kas nāk caur Jēzu Kristu, Dieva godam un slavai.” (v.fil. 1: 3-5, 9-11)

Mācītāja Ilze

Toronto, 2020. g. 3. Adventa nedēļā